

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Freds- og ærekrænkelser m. v.) [af Bracher m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 142) findes i tillæg A. sp. 2535, fremsættelsen i tidenden sp. 3643).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det lovforslag om en skærpelse af straffen for visse freds- og ærekrænkelser m. v., som kristeligt folkepartis folketingsgruppe har fremsat, angår et væsentligt og aktuelt spørgsmål.

Der er ikke tvivl om, at freds- og ærekrænkelser får en særlig alvorlig karakter, når de begås og udbredes gennem pressen. Vi må indrømme, at vi på det sidste har set flere eksempler herpå, og derfor kan det vel være naturligt at overveje, om de gældende regler i straffeloven yder en tilstrækkelig beskyttelse mod, at borgernes privatliv og personlige integritet udsættes for krænkende angreb fra pressens side.

Jeg har for så vidt sympati for den grundopfattelse, der ligger bag kristeligt folkepartis lovforslag. Jeg finder også, at forslaget på flere punkter indeholder tanker, som vil være et værdifuldt udgangspunkt for nærmere overvejelse af spørgsmålet om pressens strafferetlige ansvar.

Derimod finder jeg ikke, at lovforslaget er egnet til gennemførelse i sin foreliggende form. Man må være opmærksom på, at reglerne om freds- og ærekrænkelser er regler om ytringsfrihedens grænser. Skærpede strafferegler vedrørende freds- og ærekrænkelser vil derfor kunne indebære en fare for ytringsfriheden, og efter min opfattelse gælder dette i høj grad den skærpelse, som kristeligt folkeparti har foreslået.

Jeg tænker på forslaget om, at der skulle kunne idømmes en obligatorisk tillægsstraf på $\frac{2}{3}$ af det beløb, der er indkommet ved salget af den pågældende udgave af bladet. En sådan straf vil kunne ramme adskillige avi-

ser og tidsskrifter så hårdt, at deres fortsatte eksistens vil være truet, og det gælder vel i særlig grad mindre aviser og tidsskrifter og i det hele blade, hvis økonomi f. eks. på grund af beskedne annonceindtægter i det væsentlige er baseret på indtægter ved bladets salg.

Men rent principielt finder jeg det i det hele taget uheldigt i bødereger at fiksure særlige beregningsgrundlag for fastsættelsen af bødernes størrelse. Fastsættelse af bøders størrelse bør ske ved domstolenes konkrete afgørelse på grundlag af den retssyn, der er angivet i straffelovens almindelige regler i dens §§ 51 og 80, først og fremmest lovovertrædelsens grovhed og den skyldiges betalingssevne. En nærmere normering af beregningsgrundlaget for bøders størrelse vil være uhensigtsmæssig og ofte føre til konkret urimelige afgørelser. På linje med denne opfattelse har man da også igennem de sidste år bestræbt sig på at få fjernet bøder af denne art, de såkaldt normerede bøder, fra lovgivningen.

Derimod tror jeg, at der er noget rigtigt i den tanke, der er indeholdt i lovforslaget, hvorefter bødeansvaret skulle kunne pålægges den pågældende bladudgivervirksomhed som sådan, bl. a. fordi dette ville give mulighed for at udmåle bødens størrelse under hensyn til bladets økonomiske forhold.

Regler om bødeansvar for virksomheder som sådan findes i betydeligt omfang i særlovgivningen, men de har aldrig været optaget i borgerlig straffelov. Indførelse af sådanne regler inden for borgerlig straffelovs område vil rejse vanskelige spørgsmål, først og fremmest med hensyn til forholdet til de almindelige regler om forsæt, og jeg vil derfor finde det overilet nu at gennemføre regler af denne karakter på det foreliggende grundlag, men jeg kan oplyse, at straffelovrådet for tiden behandler spørgsmålet om en almindelig revision af straffelovens bødereger, og jeg er bekendt med, at rådet i denne forbindelse vil tage spørgsmålet om indførelse af regler om bødeansvar for kollektive enheder i borgerlig straffelov op til overve-